

Toate frumusețile lumii

Nimic nu descrie mai bine spiritul unui artist decât materialul care ajunge să-i definească opera. Pentru surorile Ana și Irina Wagner, porțelanul a devenit, în aproape 15 ani de povești pictate, mai mult decât un suport de creație: o metaforă pentru viață.

de Diana-Florina Cosmin
Foto: Horia Manolache

Mai mult decât una cu cealaltă, Ana (foto dreapta) și Irina seamănă cu obiectele pe care le creează, împrumutându-le atât din elementele care le diferențiază, cât și din cele care le deosebesc. În timp ce Ana are ceva din finețea și elocvența tăcută a unei bijuterii din porțelan pictat, care are nevoie de un fundal cât mai simplu și curat pentru a ieși în evidență, Irina ascunde o delicatețe puternică, asemeni cânilor de porțelan ce par atât de fragile, dar care ajung să dăinuie ani și generații de-a rândul. Ana este creatoarea, în timp ce Irina face întreg angrenajul să funcționeze și, tot ca obiectele cu care le-am asemuit din prima clipă, amândouă au nevoie de un spațiu care să le pună în valoare, o

mică lume populată de obiecte frumoase, în care să nu se simtă niciodată „la serviciu”.

„Atelierul e viața noastră”, zâmbește Irina, „dar nu în sensul acela boem, al artistului care se aruncă în creația lui și uită de restul lumii”. Ana încuviințează: „Aici e multă rigoare, multă disciplină, un orar care se respectă și un ritm fără de care nu ar putea funcționa nimic”.

Atelierul „Wagner – Arte frumoase și povești” este singura lor activitate, de mai bine de 14 ani, dar, departe de a se considera versate într-ale business-ului, recunosc amândouă că nimic nu ar putea funcționa în absența lor. În afaceri, o asemenea abordare ar fi o greșală gravă: să nu știi să delegi sarcinile și să pregătești

echipa să lucreze și fără tine. În artă însă, locul împrumută inevitabil din spiritul artistului, iar absența lui are efectul straniu de a absorbi parcă energia, oprind totul în loc. „Chiar și când nu sunt aici, mintea mea este aici”, zâmbește Ana. „Rotițele nu se opresc niciodată, ideile vin ziua, noaptea, aici, acasă, în vacanță, oriunde”. Nu are cum să fie altfel, pentru că niciuna dintre surori nu-și poate aminti vreun moment al vieții în care toate aceste lucruri frumoase să nu fi fost.

Încă din copilăria petrecută în bună parte la Hunedoara, Anei îi revin în fața ochilor porțelanurile vechi, Herrend, transmise din generație în generație, ca și promisiunea solemnă a bunicii că, într-o bună

zi, toate vor reprezenta moștenirea lor. Imagini vii rămân și paginile cărților de Hans Christian Andersen sau un volum de povești fantastice, cu zburători și eroi de basm, a cărui copertă roșie cu blazon inscripționat a fascinat-o toată copilăria (nu întâmplător, una dintre colecțiile sale de porțelanuri s-a numit chiar „Heraldica”). „Nu ai cum să nu fii tot timpul plin de imagini, idei și inspirație, după ani în care ai înmagazinat în tine atâtea lucruri frumoase”, confirmă Irina.

Arta ca vocație nu a fost o certitudine din copilărie, dar mama lor le-a oferit șansa de a face toate activitățile posibile, de la tenis și pian la țambal și pictură, pentru a-și alege cariera în deplină cunoștință de cauză.

Amintirea porțelanurilor din copilărie a revenit ca un declic subit în timpul facultății, când Ana, studentă la grafică, a descoperit unul dintre primele magazine de accesorii și decorațiuni interioare al anilor '90, „Interior”. „Pe atunci îmi părea Peștera lui Ali Baba, pentru că nu existau la noi niciun fel de alte locuri de acest gen”. S-a gândit să le propună câteva obiecte, pentru a-și suplimenta veniturile de studentă, iar primul gând s-a dus spre câștigurile de mână.

Succesul a fost imediat și, descoperind porțelanul, Ana a realizat că nu-și mai poate imagina nimic altceva pe lume. „Mi-a fost limpede, din acel moment, că porțelanul este drumul meu”, zâmbește ea. Prin intermediul lui a ajuns să facă exact meseria pentru care s-a pregătit, pentru că obiectele din porțelan sunt, de fapt, mici lucrări de artă grafică transpuse în variantă tridimensională (la finalul anului trecut a și lansat, împreună cu pictorul Ștefan Câlția, o carte-obiect, cu lucrări de grafică).

În aproape 15 ani de lucru cu porțelanul, surorile Wagner au trecut de la colaborările cu micile manufacturi din Alba Iulia sau Turda (actualmente închise) la parteneriate cu nume mari precum Villeroy & Boch sau Limoges, evoluând de la modelele simple la culori elaborate, la prelucrări deosebite și la teme dintre cele mai originale, de la Spărgătorul de nuci și

Heraldica până la o serie de obiecte inscripționate cu ilustrații de tarot, idee născută după ce Ana a găsit un pachet de cărți vechi de Tarot într-un anticariat.

La fel ca inspirația pentru colecții, care poate veni de oriunde, ideea transpunerea porțelanului în universul pretențios al bijuteriilor a apărut într-un atelier din Sèvres, Franța, unde Ana a văzut pentru prima oară bucățele mici de porțelan gata-pregătite pentru coliere și brățări. A urmat un curs de bijuterie contemporană cu David Sandu, pentru a învăța despre pietre prețioase, aur și argint, după care a început adevărata echilibristică: montarea porțelanului în metal. Care, contrar a ceea ce s-ar crede, nu este cu mult diferită de cea a pietrelor prețioase.

„Unele pietre, cum ar fi smaraldul, au o fragilitate aproape la fel de mare ca porțelanul”, explică Ana. „Dacă prezezi prea tare, se pot sparge”. Recunoaște deschis că bijuteriile de porțelan reprezintă acum cea mai dragă parte a activității ei și este mândră ca a reușit să le ducă la rangul de bijuterie adevărată, purtabilă și chiar colecționabilă. Deși la prima vedere pot părea fragile, porțelanurile încorporate în bijuterii sunt îmbrăcate în metal, neexistând niciun pericol de spargere. Pot dura - și Anei îi place nespus acest gând - o viață întregă,

Deși fragile la prima vedere, bijuteriile din porțelan sunt îmbrăcate în metal, neexistând niciun pericol de spargere. Pot dura o viață întregă și, gândul care îi place nespus Anei Wagner, pot fi lăsate moștenire generațiilor următoare.

ba chiar pot fi transmise și generațiilor următoare, ca mici opere de artă. „E un contrast frumos între materialități: porțelan, metal și piatră”, explică Ana. „Asta iubesc cel mai mult la bijuteriile mele”.

În micul lor magazin-atelier, deschis în 2006, clienții provin de peste tot și au dorințe dintre cele mai variate: de la doamne elegante care aduc la atelier câte o bijuterie veche, cu o piatră frumoasă, și își doresc remontarea ei într-o formulă nouă, care să includă și porțelanul pictat, până la clienți din Germania care trimit încă din iulie comenzi ferme pentru cadourile de Crăciun ale familiei și ale prietenilor. Acesta este, de altfel, și detaliul care face diferența între clienții autohtoni și cei străini: străinii își

lansează cu luni înainte comenzile extrem de detaliate, în timp ce românii au idei la fel de originale, dar vin adesea pe ultima sută de metri. „În luna decembrie ajungem să vindem câteva sute de piese”, explică Ana.

Rigoare nemțească sau disciplină de artist pasionat, un lucru este sigur: pentru Ana și Irina rețeta aduce mult cu proverbul românesc „iar-na car și vara sanie”. Cu doar trei colaboratori și obiecte realizate manual, ritmul de lucru este unul alert, iar planurile se fac cu luni întregi în avans. În luna ianuarie, pe biroul Anei stăteau deja schițele pentru Crăciunul viitor, iar în septembrie locul lor va fi luat deja de forma lor tridimensională - clopoței și globurile proaspăt scoase din

cuptorul de ars. În lumea lor, nu este nimic ieșit din comun, ci unicul mod de a face față ritmului alert al târgurilor și expozițiilor internaționale la care participă de ani buni. Au deja câteva contracte cu mici magazine din Europa, dar iau lucrurile ușor, cu convingerea că reușitele de anvergură vor veni la vremea lor. Din joaca preferată a Anei - jongleria cu aurul, porțelanul și pietrele prețioase - amândouă au învățat deja că, presând prea mult o piatră sau o bucată de porțelan într-o structură de metal, aceasta dintâi se poate împărștia într-o mie de bucăți. E mai bine să aștepti, să măsoari cu grijă și să șlefuești totul treptat. Până când ești convins că ai găsit mon-tura care ți se potrivește cel mai bine. ■